

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2393)

θυμοῦσε ν' ἀποκτήσει ἕνα ἄλλο παιδί, ἀπὸ αὐτὸν γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸ πρῶτο... Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν κ' ἡ Λουσίλ ἔμενε μὲ τὴς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα.

Ὁ Ζεράρ μεγάλωνε καὶ γινόταν ἴδιος ὁ πατέρας του. Ἐφουγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔκανε ὑποπτους φίλους, ἔκλεβε λεφτά ἀπὸ τὴ μητέρα του κ' ἔλεγε φέματα σ' ὅλον τὸν κόσμο. Μιά μέρα μάλιστα πού του ἔδωσε ἕνα μπάστο ὁ πατέρας του, ὁ Ζεράρ χύμηξε θυμωμένος ἐν τὸν χτυπηθὲν κ' ἂν ἡ Λουσίλ δὲν ἔπεφτε στὴ μέση τὰ τοὺς χωρίσι, αὐτὴ ἡ σκηνὴ θὰ τελείωνε ἀσκημα.

— Λές καὶ δὲν εἶνε παιδί μου! παραπονιόταν κάθε τόσο, ἀπαρηγόρητος, ὁ Στέφαν στὸς δικούς του.

Μὰ ἐκεῖνοι χαμογελοῦσαν μὲ ἀφέλεια καὶ τοῦ ἔλεγαν μὲ καμάρια:

— Μοιάζει τοῦ θείου του, τοῦ Ἀλφρέδου πού πήγε στὴ λεγεῶνα τῶν ξένων καὶ πολεμῆσε ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική!...

Ἡ Λουσίλ λοιπὸν οἰγά-οἰγά ἄρχισε νὰ μισῇ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τῆς τὸ παιδί τὸ Λεὸ πού κατέστρεφε τὴν εὐτυχία τῆς καὶ τῆ ζωῆ τῆς. Κ' ἔβραχνε, μιά μέρα, κατάλαβε πῶς κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς τὴν τύχη τοῦ Ζεράρ. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὁ Ζεράρ πού εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τυφοειδὴ πυρετὸ, ἄρχισε νὰ γίνεται καλά κ' ὁ γιατρός εἶχε διατάξει μιά ἀσπὴρτὴ διαίτα, γιὰ νὰ μὴ ἐξανικλίθῃ, γιὰτί τότε δὲν θὰ μπορούσε πειὰ νὰ τὸν ὠσῃ.

Ὁ Ζεράρ ὅμως πεινοῦσε κ' ἀναστατώνει ὅλο τὸ σπίτι μὲ τὴς φωνές του. Ἡ Λουσίλ, στὴν ἀρχή, δίστασε νὰ πραγματοποιήσῃ μιά σκέψι τῆς πού εἶχε λάβει ἐφαιρικά μέσα στὸν νοῦ τῆς. Ἐπειτα, κατὰ γλυμῇ, μὰ κ' ἀπορασιαστικῇ, μὲ σταθερὸ χερί ἔδωσε ἕνα φλυτζάνι ζωμὸ καὶ λίγες φέτες ζαμπὸν στὸν ἄρρωστο Ζεράρ. Ἐκεῖνὰ τὰ κατεβρόχθισε σὰν λύκος κ' ἔβριξε ἕνα ἐχθρικό θλάμμα στὴ μητέρα του, σὰν νὰ τὴ μάλανε πού δὲν τοῦ εἶχε φέριε περισσότερο ζαμπόν. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζεράρ πέθανε ἀπὸ περιτονιτίδα.

Ὁ Στέφαν, σὺ πρὸ προσέκαλο τοῦ παιδιῶν του, ἔκλεψε μὲ λυγμοῦς. Μὰ ἡ Λουσίλ, ἀσυγκίνητη, εὐχαριστημένη πού εἶχε κόψει κάθε δεσμὸ μὲ τὸ παρελθόν, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Μὴν κλαῖς! τοῦ ἔλεγε ἡ Μὴν κλαῖς!... Ἀπὸ σήμερα, γιὰ μὰς, ἀρχίζει μιά καινούργια ζοή...

Ἦταν θέσσαι πῶς μόλις ζήγνωναν τὰ δάκρυα, θὰ καταλάβαινε πειὰ τὴν πραγματικὴν εὐτυχία, δίχως ὅστόσο νὰ συλλογίζε-ται πῶς θὰ θασασινόταν τῶρα ἀπὸ δύο φαντάσματα...

Κ' ἔτσι ἡ Λουσίλ δὲν ἔμπορε ποτὲ ν' ἀρχίσῃ μιά καινούργια ζοή. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὑποφέροντας ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμὴ ἀπὸ τρομακτικούς ἐπιβάτες.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2391)

μὸ κ' ὕστερα ἔκλεισε ἀργὰ τὴν πόρτα καὶ γύρισε κοντὰ στὴ γυναίκα του.

— Τί συνέβη; Ποιὸς ἦταν; ρώτησε ἐκεῖνη πού δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν τραγικὴ σκηνή. Μήπως εἶχες καμμιά εἰδησι ἀπὸ τὸν Μικαέλι;

— Ὁ γέρω Πέπο κοῦθηκε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, τῆς ἀπάντησε, ἦταν κάτι ἀγνωστοί πού εἶχαν κάνει λάθος τὴν πόρτα. Ὁ Μικαέλι δὲν θὰ γύρῃσιν ποτὲ πειὰ σὸ σπίτι μας...

Καὶ μ' ἀργές κινήσεις πήρε πάλι τὰ πράγματα τὸ σκοταμένο γυιοῦ του, ἄπλωσε πᾶνω στὰ γονάτια τὸ χοντρὸ θιλιῶ του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καμαρώνῃ. Ὁ Πέπο Μαρτλόττο σκεφτόταν ὅτι εἶχε μόνον ἕνα παιδί. Ἐνα παιδί πού πέθανε σὰν καλὸς στρατιώτης, χωρὶς νὰ πᾶναι νὰ τοὺς θυμᾶται καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ. Κ' αὐτὸ τοῦ ἔδινε κουράγιο νὰ συνεχίσῃ τὸν κοπιαστικὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς του πρὸς τὸν θάνατο. Ἐχοντας διπλα του τὴν ἀφωσιωμένη καὶ καλὴ γυναίκα του.

Τὸν Μικαέλι Μαρτλόττο τὸν εἶχε ξεγράψῃ πειὰ ἀπὸ παιδί του.

ΠΕΝΤΕ ΣΦΙΡΕΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ἈΝΤΡΕ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2396)

καμμιά ἀφορμὴ γιὰ νὰ θυμῶσιν καὶ νὰ ἐπιτηδῶσιν τὰ νεύρα του. Διαρκῶς παραδεχόταν, ὅτι τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος. Ἀηδισμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, μιά μέρα, ἔδωκε τὴν Καρτέλ ἀπὸ τὸ σπῆτι του μὲ τόσο ἐπίαισο τρόπο, ὥστε ἐκεῖν', δὲν τόλμησε πειὰ νὰ γυρῃσῃ.

Κ' ὁ Ἀντρέ Γκρετεπάνς ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔξέλασε αὐτὴν τὴν ἱστορία του. Μὰ αὐτὴ ἡ περιπέτεια του δὲν ἔτέλειωσε ἐδῶ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Ὑθόνης στὴν ἀπολογία τῆς πού ἔκανε στοὺς ἀστυνομικοὺς κατέθεσε ἀκόμη κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

— Ἡ ἀδελφὴ μου, δῆλωσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γύρισε σὸ σπίτι μας, δὲν ἔκανε ὅλο τίποτα παρὰ νὰ κλαίῃ. Μάλιστα ἐγὼ πρὸς παθῶσιν νὰ τὴν παρηγορῶσῃ καὶ νὰ τὴν πεισῶ νὰ ξεχάσῃ τὸν Ἀντρέ. Τὸν ἀγαποῦσε πᾶντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Εἶχε χάσει τὴν βρεξί τῆς καὶ διαρκῶς γλώπιανε. Τέλος, κατάντησε φυματικῇ κ' ἀναγκασθήκα νὰ τὴν κλείσω σ' ἕνα νοσοκομείο. Μὰ ὀρκίσθηκα νὰ ἐκδιηθῶ τὸν κῆθρο μου πού τῆς εἶχε καταστρέφει ἡ ζοὴ τῆς. Ἀγόρασσε ἕνα πιστόλι καὶ πήγα νὰ τὸν συαντήσω

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑΥΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2398)

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα κ' ἔστρεψε τὸ αἶμα. Ἀπὸ μέσα ἐρχόντουσαν ἀσπρακτικῆς κρυῆς πόνου...

— Ποῦδ φοβοῦμαι, ὅτι φθάσαμε ἀργά, Ὁυάτσον... μού εἶπε.

Ἐπειτα ἐσορᾷ τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα, προχώρησε στὸν διάδρομο καὶ ἀτόπιμα ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ βαμνατοῦ, ἀπ' ὅπου ἀκούγονται φωνῆς ἁμαρτωλῶν κρυῆς. Ἐγὼ δὲν ἀκολούθησα σὺν σκέψῃ. Ἐνα συγγενικὸ θέμα παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια μὰς. Μὰ νὰ κ' ὁμοιωμένη γυναῖκα ἦταν νεκρὴ σ' ἕνα κατάσταση κρεββάτι. Δίπλα τῆς γονατιστὸς ἔκλεψε καὶ φώναξε ἀπὸ τὴν ἀπέλεια του ἕνας νέος. Πῶ λέγα, ὁ γιατρός Ἀριστοργκ εἶχε τὸ πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πλησίασε κ' ἀκούσθηκε τὸ χερί του στὸν ὤμο τοῦ νέου.

— Εἰσαπτε ὁ Γκόντφρετ Στάυτον, δὲν εἶνε ἔτσι; τὸν ρώτησε. Ὁ δόκτωρ Ἀριστοργκ σὲς ἀκούμα τῆς φωνῆς τοῦ Χόλμς, πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κ' ὄφρησε νὰ τὸν χτυπήσῃ.

— Κατέσκαπε τὸ λόθρο Μάινιντ - Τζαϊμς! τοῦ φώναξε. Θὰ μὰς τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ!...

— Ὁ Χόλμς μὲ τὰ σπιδερνὰ χέρια του τὸν κράτησε ἀκίνητο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι κατάσκοπος τὸ λόθρο Μάινιντ - Τζαϊμς. Μὲ στέλνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς οὐμάδος τοῦ Στάυτον, ὁ Ὁβερτν Λ...

— Ὁ γιατρός Ἀριστοργκ τὰ ἔσκαψε γιὰ μὰ στυγμῇ. Ἐπειτα ὤσθησε ἀπὸ τὴν ντροπὴ τοῦ κ' ἔσυρνε τὸ κεφάλι...

— Τὴν ἐπέλεξε, μὰς εἶπε, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Μὰ πρέπει νὰ εἰρηγῶσῃ ὅτι ὁ Γκόντφρετ Στάυτον εἶχε παντερετὴ κρημρὰ ἀπὸ τὸ δέμα του. Κ' ἂν αὐτὸς μίθαινε τὸ γάμο, θὰ τὸν ἀπέλειπαι. Ἐσχάτως ἡ γυναίκα τὸ ἀρρωστήσει βαρετὰ κ' ὅμως βλέπετε, δὲν μπόρεσε νὰ τὴ σωσῇ, πῆθανε! Ὅταν λοιπὸν ἐπέλεξθη ἡ κατάσταση τῆς, τηλεγράφησε στὸν φίλο μου Γκόντφρετ κ' ἔτσι αὐτὸς τὰ παρήτησε ὅλα κ' ἔγινε ἀφανὸς ἀπὸ τὸ Λονδίνο!...

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καθὼς βλέπετε, δὲν εἶχε πειὰ κανένα μυστήριο. Ὅσο τώρα γιὰ τὸν περιοριστὸ φητὸς θεσφὸν περὶ τὸν κ' ὁδοῖ ὅτι ἡ οὐμάδα τοῦ Καίμητρητ ὠνήθηκε ἀπὸ τὴν οὐμάδα τῆς Ὁσφόρδης· ἐπειδὴ ὁ Γκόντφρετ Στάυτον δὲν μπόρεσε νὰ σμικτασθῇ σ' αὐτὰ!...

ΜΙΑ ΛΕΞΙ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ ΣΤΗΝ ΑΥΧΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2362)

νή του πνίγησε σὸ στόμα...

Ὅταν σταθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα χαντάκι, πού παρ' ὄλγον νὰ μὰς ζήνῃ νὰ τοσαζώμιαστε κ' ἔμειξε καὶ τ' ἀμιά μὰς, ἐζήμε περικαλεώθη ἀπὸ ὁ χωροφύλαξ, πού μὰς πλησίασεν μὲ τὰ πιστόλια τοῦς ἀρπαιζόμενα. Ὁ Ρόριγκ καὶ πᾶσι του ἐγὼ, μὲ ἕνα πλῆγμα βοήθηκαμε ἔξω ἀπ' τ' ἀμιάξιν, ἀνάμεσα στοὺς ἀστρινομικῶς!

— Τί σημαίνει, κύριε; μὰς λέει τότε, ἐνθηνικά ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀστρινομικῶς. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις πᾶνω ἀπ' τὸν ἀρθρὸ σὰς...

Ὁ Ρόριγκ κοῦρριξε μιά ματιὰ καὶ ὄπισσε. Ἐγὼ κιντοῦσα σὰν ζωμῶνος. Ἦταν ἀδιάντο νὰ νοιώσωμῃ τί σημαίνει τὰ λόγια τῶ ἀστρινομικῶς. Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις ἐτέλειωσε τὴν φράσι του, μὰς ἔφερε πίσω ἀπὸ τὸ ἀμιάξιν καὶ καὶ μὰς ἔδειξε ἐκεῖ τὸν ἀρθρὸν, ἐπιμένοντας πᾶντα νὰ τοῦ ἐξηγηθῶμε.

Τότε ὁ Ρόριγκ κ' ἐγὼ νοιώσαμε σὸ κορμὸ μὰς ἕνα φριχτὸ, ἕναι ἀπειρηγοῦτο ὄχιος γιὰ ζεῖνο πού ἔδωκε μπροστὰ μὰς...

Ἐπᾶνω στὸν ἀρθρὸν τὸν ἀντοάνητο μὰς, σὲ μιά σπιδερνὰ ταπειλέα, ἦταν χωρασμένη ἡ λέξις «Κλειμμένος μὲ κᾶτι χονδρὰ, μεγάλια κεφαλάα ῥοῦματια, περαιομένη ἐπάνω μὲ φουσφουρ, πού, μέσα σὸ ἀσπιδάδι τῆς νύχτας λῆμπανε, λῆμπανε φωτερὰ, διαβολικά!...

Εἶχαμε ἀπεκτείνει δοῦλοι, πράγμα πού ἔδωσε τίς πρώτες ὑπόνοιες στὰς ἀστρινομικῶς καὶ τοὺς ἔβαναν νὰ φᾶσιν μέσα σὸ ἀντοάνητο, ὅπου ἀνακαλύψαν τὸν Πρόσερ δεμένο κ' ἀμωμένο. Τὸν ἔβαναν καὶ τότε πειὰ ἀπεκαλῶθησαν ὅλα. Τὸ ἀσχημὸ ἀπὸ παιωνίῶν τὸ εἶχε σαφῶς ὁ Πρόσερ, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ τὸν ἀπληλθῶμε εἶχε κολήσει ἐπάνω σὸ ἀντοάνητο τὴν ταπειλέα μὲ τὴ λέξι «Κλειμμένος» πού εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχή τῶν ἀστρινομικῶν.

Ἡ ὁδο μὰς ἔγινε σύντομα καὶ δὲν πέρασε ὅτε ἕνας μῆνας πού ὁ Ρόριγκ κ' ἐγὼ ἐναβαθήκαμε τὰ παιδιὰ κειλάα μὰς σὸ δασησιτῆρο τοῦ Ἐντιμπούργκ. Φαίνταν ὅμως πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ Ἐντιμπούργκ θὰ γίνη καὶ παντοτεινὸ μὲ σπῆτι...

σπῆτι του. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες τὸν συναντήσαμε τυχαίως στὸν δρόμο. Τὸν γνώρισα ἀμέσως ἀπὸ τῆς φωτογραφίας του πού εἶχε ἡ ἀδελφὴ μου. Γιὰ νὰ ἐβεβαιώθῃ ὁμοῖος ἂν ἦταν αὐτὸς τὸν ρώτησα τ' ὄνομά του. Ὑστερα τοῦ ἀξείασα τίς πέντε σφίρες ποῦ πιστολιότῶ σὸ στῆθος του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία πού εἶχε ὀδηγήσει τὸν Ἀντρέ Γκρετεπάνος πρὸς νοσοκομείο. Τώρα, ἀκίνητος σὸ κρεββάτι ἐνὸς βαλῆμου ὅπεφερε φριχτὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Μὰ πῶ πολλὴ τὸν βασάνιζε ἡ συνειδήσι του γιὰ τὸ κακό πού εἶχε κάνει στὴν Ὑθόνη. Παρακάλεισε νὰ μὴ τιμωρηθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς πού δὲν εἶχε ἐκδικηθῆ καὶ πέθανε ἔπειτα σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν ἐξάντησι κ' ἀπὸ τίς τρομερῆς ἐνένοιες τῆς μορφίνης πού του χάριζαν γιὰ λίγες στιγμῆς τὴ λημονιά.

ΖΩΡΖ ΜΑΝΤΕΛ